

Sygn. akt IV P 58/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Ławnicy: Stanisława Gawlik, Barbara Laprus - Marcuta

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa **M. W. (1)**

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) Sp z o.o. w Ś.

o przywrócenie do pracy

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka M. W. (2) wniosła pozew przeciwko Przedsiębiorstwu (...) w Ś. domagając się przywrócenia do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, iż została u strony pozwanej zatrudniona na okres próbny, a następnie dwukrotnie na czas określony bez przerwy do 31 maja 2018r. Świadczyła pracę w charakterze pracownika gospodarczego. W dniu 23 maja 2018r. powódka złożyła u pracodawcy pismo wskazując, iż po 31 maja 2018r. nadal będzie pracować albowiem strony łączy umowa na czas nieokreślony. Pracodawca z dniem 24.05.18r. zwolnił powódkę z obowiązku świadczenia pracy do dnia 31.05.2018r. po wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego i dni wolnych, a 1.06.2018r., gdy stawiała się do pracy, wręczył jej świadectwo pracy wskazujące, iż umowa rozwiązała się z upływem okresu, na który była zawarta, tj. z dniem 31 maja 2018r. Zdaniem powódki jej umowa o pracę nie wygasła albowiem podlegała regulacjom ustawy z dnia 1 lipca 2009 roku o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców. (DZ U z dnia 7 sierpnia 2009 r.), którą to regulację powódka w pozwie przedstawiła.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powódki kosztami procesu. Przyznano okoliczności związane z przebiegiem zatrudnienia powódki i wskazano na fakt, iż umowa z dnia 1.06.2013r. była drugą umową zawartą z powódką na czas określony, a pracodawca nie miał nigdy statusu przedsiębiorcy w przejściowych trudnościach finansowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. W. (2) zatrudniona była u strony pozwanej nieprzerwanie od 1 marca 2011r. Pierwsza umowa zawarta została na okres próbny do 31 maja 2011r. Następnie strony dwukrotnie zawierały umowę na czas określony: od 1.06.2011r. do 31 maja 2013r. i od 1.06.2013r. do 31 maja 2018r. Powódka świadczyła pracę w charakterze pracownika

gospodarczego. Stosunek pracy ustał z upływem czasu , na który umowa była zawarta, tj. z dniem 31 maja 2018r. , wobec czego wydano powódce świadectwo pracy w dniu 1.06.2018r.

Dowód:

umowy o pracę, świadectwo pracy- akta osobowe w załączeniu

Strona pozwana nigdy nie obiecywała ani nie dawała podstaw do uznania, iż z powódką zostanie zawarta umowa na czas nieokreślony. Nigdy też pracodawca nie spełniał przesłanek uznania go za niewypłacalnego w rozumieniu ustawy z dnia 1 lipca 2009 roku o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców.

Dowód :

zeznania stron e- protokół k. 53

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, który w zasadzie nie był sporny, sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z ustawy z dnia 1 lipca 2009 roku o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców. (DZ U z dnia 7 sierpnia 2009 r.) wskazując, iż jej zdaniem pracodawca był podmiotem wymienionym w art.3 ust.2 powołanej ustawy, a zatem w stosunku do łączących strony umów stosuje się art. 13 ust 1 i 2 ustawy, zgodnie z którym okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie może przekraczać 24 miesięcy.Za kolejną umowę na czas określony, w rozumieniu ust. 1, uważa się umowę zawartą przed upływem 3 miesięcy od rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy zawartej na czas określony. Powódka wywodziła z tego, iż umowa z dnia 1.06.2013r. była w skutkach równoznaczna z umową na czas nieokreślony.

Zdaniem sądu taki pogląd należy uznać za zbyt daleko idący i niezasadny. Po pierwsze wskazać należy, iż ustawa z dnia 11 października 2013r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy pozbawiła mocy prawnej w/w ustawę bez przepisów przejściowych pozwalających zachować jej moc dla umów trwających w dacie utraty mocy, a zatem umowa z dnia 1 czerwca 2018r. stała się drugą umową na czas określony podlegającą regulacjom obowiązującego wówczas art. 25¹ kp. A zatem dopiero kolejna umowa dałaby podstawy aby przyjąć dla niej skutki umowy na czas nieokreślony.

Ponadto, zdaniem sądu, strona pozwana nie była pracodawcą spełniającym przesłanki do uznania , iż znajduje się w przejściowych trudnościach finansowych, a zatem nie znalazła do niego zastosowania cała ustawa, w tym art. 35. Uznać zatem należy, iż do przedsiębiorców z art. 3 ust2 nie wyłączono stosowania art. 25¹ kp, skoro odniesiono do nich nie całą ustawę, a tylko poszczególne artykuły, w tym art. 13, który m.in. definiuje kolejną umowę na czas określony (co do art. 3 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 1/07/2009 sąd nie odniósł się w pisemnym uzasadnieniu albowiem omówiony on został w uzasadnieniu ustnym jedynie na skutek tego, iż w mowie końcowej przewodniczący przesłyszał się, że go powołano i chciał się do tego odnieść).

Skoro zatem umowa rozwiązała się z upływem czasu, na który została zawarta, nie było podstaw do zastosowania przepisów o niezgodnym z prawem rozwiązaniu umowy zawartej na czas nieokreślony i o przywróceniu powódki do pracy, wobec czego powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98kpc w związku z par 9 ust 1 pkt 1 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r.w sprawie opłat za czynności radców prawnych.(Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)